

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.013 van 9 januari 2001
in de zaak A. 93.174/VII-21.901.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. TALHA,
kantoor houdende te ANS,
Rue Walthère Jamar 79

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Indiase nationaliteit, op 3 juli 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 juni 2000;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J.-P. MOENS die, loco Advocaat A. TALHA verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.1 ("Hoofdzakelijk"), op omstandige wijze uiteenzet dat voor zover de vordering tot schorsing betrekking heeft op het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, met name of al dan niet verder onderzoek noodzakelijk is, de Minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte wordt aangeduid als tegenpartij en dat zijn verweer slechts

noodzakelijk is voor zover de vermeldingen in verband met het bevel het grondgebied te verlaten worden aangevochten met grondslag in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat hij in het beschikkend gedeelte van de nota vraagt het schorsingsberoep onontvankelijk te verklaren voor zover gericht tegen de Minister van Binnenlandse Zaken en deze buiten de zaak te stellen;

2. Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van voormelde wet van 15 december 1980, tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat de Commissaris-generaal als tegenpartij dient beschouwd te worden wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt; dat de Minister van Binnenlandse Zaken dient beschouwd te worden als tegenpartij met betrekking tot de verwijderingsmaatregel tengevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat de Minister van Binnenlandse Zaken bijgevolg in de zaak moet blijven; dat op diens verzoek om hem buiten de zaak te stellen niet kan worden ingegaan;

3. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

3.1. De verzoekende partij komt België binnen op 6 oktober 1999 en verklaart zich vluchteling op 12 oktober 1999.

3.2. Op 17 februari 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

3.3. Op 13 juni 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing, die als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 16 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Punjabi machtig is.

Betrokkene, van Indische nationaliteit, verklaart een sikh te zijn, afkomstig van Talwandi Dadian in de deelstaat Punjab. Volgens zijn verklaringen zou betrokkenes vader, B. S., lid zijn geweest van de 'Babbar Federation'. Om hogervermelde reden zou B. S. enkele keren door de politie zijn opgepakt. Dankzij de tussenkomst van de 'panchayat' (dorpsraad) zou hij telkens zijn vrijgelaten. Zeven jaar geleden zou B. S. India hebben verlaten. Zijn familie zou daarna van hem geen nieuws meer hebben ontvangen. Na het vertrek van B. S. zou betrokkenes oudere broer, K. S., door de politie zijn lastiggevallen. Ongeveer twee jaar geleden zou betrokkenes broer op weg naar huis zijn opgepakt. Hij zou sindsdien zijn verdwenen. Vervolgens zou betrokkene zelf problemen hebben gekregen met de plaatselijke politie. Betrokkene zou één jaar geleden twee maal na elkaar naar het politiebureau van Tanda zijn meegenomen. Men zou er hem vragen hebben gesteld over zijn vader. De 'panchayat' zou betrokkene telkens na één dag hebben vrijgekregen. Na overleg met zijn grootvader zou betrokkene vervolgens hebben besloten dat het veiliger was om het land te verlaten en naar Europa te vluchten. Betrokkene vertrok vanuit Delhi op 4 oktober 1999 om twee dagen later via Oostenrijk en Italië in België aan te komen. Na aankomst bleek dat betrokkenes vader zich eveneens in België bevond.

Vooreerst dient opgemerkt dat betrokkenes relaas niet wars is van enige tegenspraak. In tegenstelling tot zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal als zou hij tot twee maal toe én alleen zijn opgepakt, stelt het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene slechts éénmaal én samen met zijn moeder werd gearresteerd. Terwijl betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken uitsluitend moeilijkheden aanhaalde met de Indische politiediensten, verklaarde hij in kader van het dringend beroep dat hij niet alleen de politie vreest maar tevens de militanten van de 'Babbar Federation'.

In dit verband moet trouwens aangestipt dat betrokkene beweerde dat zijn vader lid was van wat hij -onjuist- omschreef als de 'Babbar Federation', wat een door hemzelf verzonnen samentrekking is van 'Babbar Khalsa' en 'All Indian Sikh Student Federation' (twee gekende sikhpartijen).

Anderzijds legde betrokkene ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de verblijfplaats van zijn vader na diens vertrek uit India. Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader ongeveer drieënhalf jaar geleden tweemaal schriftelijk contact opnam met zijn gezin en dat uit beide brieven bleek dat hij in Frankrijk vertoefde. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene dat zijn vader na zijn vertrek nooit nog iets van zich liet horen en de familie aldus onwetend was over zijn verblijfplaats. Pas na aankomst in België zou betrokkene op een eerder toevallige manier zijn vader hier hebben teruggevonden. Beide verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen.

Bovengaande opmerkingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van betrokkenes vluchtrelaas.

Vervolgens dient vermeld dat, in zoverre nog enig geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, betrokkene onvoldoende ernstige, noch zwaarwichtige elementen heeft aangehaald om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het loutere feit dat betrokkene tweemaal voor korte tijd (namelijk telkens gedurende één dag) werd opgepakt en naderhand probleemloos vrijkwam, wijst geenszins op een systematische vervolging vanwege de Indische autoriteiten. Overigens werd er tegen betrokkene nooit een officiële aanklacht neergelegd of juridische stappen ondernomen (er is namelijk geen sprake van een 'First Information Report', noch van arrestatiemandaat). Zijn mogelijke vrees tegenover zowel de lokale politie als de sikhmilitanten kunnen hij en zijn familie ontwijken door gebruik te maken van het interne vluchtalternatief en zich elders in India (eventueel buiten Punjab) te vestigen.

Tenslotte moet worden toegevoegd dat het door betrokkene neergelegde bewijsmateriaal in het licht van bovengaande motivering de appreciatie van diens asielaanvraag niet vermag om te buigen. Het betreft hier een schoolattest alsook twee verklaringen ('affidavits') van zijn moeder. Deze documenten bevatten immers geen enkele juridische bewijskracht en vermogen niet de appreciatie van het dossier in positieve zin te wijzigen.

Betrokkene bleek bovendien niet in het bezit te zijn van enig officieel identiteitsdocument zodat de beweerde identiteit evenmin kan worden geverifieerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht

dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"PREMIER MOYEN : Violation des articles 1, 2, 6, et 12 du Pacte International du 19 décembre 1966 relatif aux droits économiques, sociaux et culturels ratifiés par la Belgique par la loi du 15 mai 1981, des articles 2.3a, 6, 9, 14 et 26 du Pacte relatif aux droits civils et politiques, conclu à New-York, le 19 décembre 1996 et ratifié par la Belgique le 21 avril 1983, et les articles 16 et 33 de la Convention de Genève du 28 juillet 1954.

a) Première branche :

Attendu que le requérant considère qu'il a fui son pays parce qu'il craignait que les autorités indiennes portent atteinte à sa vie et à sa liberté en raison des liens que son père avait avec les

militants sikhs mais aussi des persécutions qu'il a subies par la police;

Que le requérant a également fui son pays parce qu'il ne pouvait ni poursuivre son éducation ni entreprendre une activité du fait des poursuites policières et des menaces de persécutions;

Que ce droit à la vie et à la liberté, de même que le droit au travail, est notamment reconnu par le Pacte relatif aux droits civils et politiques et par le Pacte relatif aux droits économiques, sociaux et culturels, mais également par la Déclaration Universelle des Droits de l'Homme de même que par la Convention de Genève qui impose aux états contractants de ne pas refouler les demandeurs d'asile vers la frontière du pays qu'il a fui;

Que si la Convention de Genève n'a pas réglementé la manière dont les états devaient examiner cette demande, le Pacte sur les droits civils et politiques a imposé aux états membres de garantir à toute personne de soumettre sa cause devant un Tribunal compétent, indépendant et impartial établi par la loi (articles 2 et 14 du Pacte sur les droits civils et politiques);

Que les articles 50 et suivants de la loi du 15 décembre 1980 ne garantissent pas au demandeur d'asile un droit de bénéficier d'une procédure équitable dès l'instant où les requérants ne peuvent se faire assister d'un avocat lors de la première audition menée par l'Office des Etrangers et où ils ne peuvent prendre connaissance du dossier administratif avant l'audition du Commissariat Général;

Que l'absence d'un avocat lors de l'audition à l'Office des Etrangers est manifestement préjudiciable puisque le requérant et son conseil n'ont pu instruire la cause de manière équitable dès l'instant où l'audition est menée unilatéralement par l'Office des Etrangers;

Que cependant, cette audition est déterminante puisque la partie adverse se fonde essentiellement sur cette audition pour refuser la demande d'asile formée par le requérant;

Que le requérant estime également qu'en interdisant la présence d'un avocat lors de l'audition à l'Office des Etrangers, il subit une discrimination visée par l'article 26 du Pacte relatif aux droits civils et politiques;

Qu'en effet, dans d'autres procédures administratives, notamment en matière disciplinaire relative aux agents de la fonction publique, les personnes peuvent se faire assister d'un avocat tout au long de la procédure;

Que le requérant considère que le droit de soumettre sa cause équitablement devant un tribunal implique le droit de prendre connaissance du dossier

administratif avant l'audition au Commissariat Général;

Que la partie adverse peut répondre que la loi relative à la publicité des actes administratifs permet à l'étranger de prendre connaissance du dossier administratif avant son audition au Commissariat Général;

Que cependant, la pratique administrative menée par la partie adverse, empêche pratiquement la prise de connaissance de ce rapport puisque lorsqu'une telle demande est formulée, la partie adverse convoque systématiquement le demandeur d'asile avant l'expiration du mois prévu par cette loi et refuse ainsi pratiquement tout accès au dossier administratif;

b) Deuxième branche :

Attendu que la procédure en recours urgent instituée par les articles 63/2 à 63/5, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ne confère pas au requérant le droit de soumettre sa cause devant une instance juridictionnelle qui l'examine de manière contradictoire et ne respecte donc pas les droits de la défense;

Que le requérant a certes été entendu, mais que le débat est mené unilatéralement par la partie adverse, autorité administrative;

Que la procédure instaurée devant Vous ne répare pas ce défaut de contradiction;

Que Votre Conseil n'exerce qu'un contrôle marginal des faits et ne peut censurer la décision que si elle est entachée d'un vice de forme ou de fond;

Que dans ces conditions, la procédure n'est pas, à ce stade, conforme aux exigences imposées par le Traité auquel la Belgique a adhéré;

Que cependant, le recours juridictionnel existe lorsque le demandeur d'asile se voit refuser la reconnaissance de la qualité de réfugié;

Que cette différence de traitement ne repose pas sur des raisons objectives et raisonnables;

Que le requérant estime que les impératifs que s'assigne l'Etat Belge, ne peuvent justifier la suppression d'un recours effectif devant une instance juridictionnelle dès l'instant où le recours concerne un droit subjectif de ne pas être refoulé vers la frontière d'un pays qu'il a fui, en raison d'une crainte de persécution;

Que la différence de traitement que la loi instaure entre le demandeur d'asile qui forme un recours urgent et celui qui forme un recours devant la CPRR, n'est pas justifié pour des motifs raisonnables;

Qu'il s'agit donc d'une discrimination au sens de l'article 26 du Pacte sur les droits civils et politiques";

4.1.1.1. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het eerste middel betreft, de bestreden beslissing op het eerste gezicht, de feitelijke en juridische overwegingen bevat waarom er wordt besloten tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat, wat betreft het horen van verzoeker, geen enkele bepaling voorschrijft dat verzoeker dient te worden gehoord in het bijzijn van zijn raadsman omdat het in wezen gaat om een administratieve procedure en niet om een juridictionele procedure; dat enkel is vereist dat verzoeker tegen de tegen hem genomen beslissing nuttig kan opkomen; dat, wat betreft het inzien van het administratief dossier, wordt vastgesteld dat verzoeker het dringend beroep op 23 februari 2000 heeft ingesteld en op 16 mei 2000 werd gehoord; dat verzoeker bijgevolg ruim de tijd heeft gehad om van zijn dossier kennis te nemen; dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

4.1.1.2. Overwegende dat de Raad van State enkel kan vaststellen dat op het eerste gezicht, de terzake geldende wetsbepalingen correct werden toegepast, zodat het tweede onderdeel van het eerste middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"DEUXIEME MOYEN : violation de l'article 63/3 de la loi du 15 décembre 1980 telle que modifiée par la loi du 6 mai 1993.

En ce que l'article 63/3 précité permet au Commissaire Général de confirmer le refus de séjour, mais pas de prendre une nouvelle décision autrement motivée, cette loi ne donnant pas au Commissaire Général le pouvoir d'évoquer et donc de reprendre l'examen depuis le début, mais seulement de vérifier le fondement de la décision du délégué du Ministre.

Qu'en effet, la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, modifiée par les lois et du 6 mai 1993, maintient le principe du double

degré, à savoir une procédure en recevabilité, sans instruction au fond et ensuite seulement une procédure au fond;

Que la décision en matière de recevabilité est confiée au Ministère de l'Intérieur et à ses délégués; que l'article 63 donne droit de contrôle sur cette décision, mais non un droit d'instruction au fond, celle-ci devenant seulement de la compétence du Commissaire Général lorsque la demande a été déclarée recevable;

Que dans ces conditions, le Commissaire Général n'a qu'une compétence restreinte en matière de recevabilité; qu'il ne peut que constater si la décision du délégué du Ministre est correcte soit vérifier si la motivation invoquée dans cette décision, conformément à l'article 62 de la loi, est conforme à la loi et aux engagements internationaux de la Belgique, et notamment si cette décision respecte les critères prévus à l'article 1er de la Convention de Genève;

Qu'en l'espèce le Commissaire Général ne pouvait que constater que la motivation sommaire de l'annexe 26 bis ne correspondait pas à ses critères; qu'il ne pouvait que constater que cette décision n'était pas légalement motivée, conformément aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, n'étant motivée que par une phrase générale et stéréotypée;

Qu'il faut donc considérer que l'annexe 26 bis n'est pas légalement motivée;

Qu'à défaut d'une motivation correcte de l'annexe 26 bis, le Commissaire Général ne pouvait dès lors confirmer la dite décision, et devait décider qu'un examen ultérieur était nécessaire; qu'il n'avait pas la possibilité de motiver autrement et complémentirement la première décision; qu'il y a excès de pouvoir;

Qu'en effet, le requérant conteste la motivation de la décision attaquée et maintient que son récit est authentique et n'est pas mensonger comme prétendu par la partie adverse";

4.2.1.1. Overwegende dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief beroep is; dat deze beslissing de beslissing tot weigering van verblijf vervangt; dat de Commissaris-generaal derhalve opnieuw kennis neemt van de asielaanvraag alvorens na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot verblijf in de hoedanigheid van

kandidaat-vluchteling; dat verzoeker op het eerste gezicht niet aantoont dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing; dat het tweede middel niet ernstig is;

4.3. Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"TROISIEME MOYEN, pris en violation de la loi du 29 juillet 1991, sur la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que les lois, règlements et décisions antérieures relatifs à ce même sujet, et notamment l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

En ce que, la loi prévoit explicitement que la motivation doit être adéquate, précise et pertinente; c'est-à-dire correspondre aux faits et ne peut en aucun cas être une simple motivation d'appréciation subjective.

En l'espèce, le Commissaire Général devait vérifier la pertinence des arguments qui sont de nature à asseoir une décision de refus;

Qu'au contraire, il se limite à affirmer que les nombreuses contradictions enlèvent au récit du requérant toute crédibilité et par voie de conséquence la demande est frauduleuse et étrangère au critère de la Convention de Genève;

Que Monsieur le Commissaire Général n'a, nullement, examiné le motif de la décision annexe 26 bis mais a procédé à une instruction différente pour asseoir sa décision de refus; qu'il s'agit manifestement d'un abus de pouvoir;

Que les prétendues contradictions invoquées dans la décision ne peuvent justifier un tel refus;

Que le requérant a déclaré que son père est militant actif de la All India Sikh Student Federation (AISSF) et que persécuté, il a dû quitter l'Inde;

Qu'après le départ de son père, le requérant a été pourchassé et arrêté par la police;

Que la motivation de la décision est inadéquate, inopportune et abusive en ce qu'elle se limite à relever que le récit du requérant n'est pas crédible et qu'il s'est contredit quant au nombre de ses arrestations, aux contacts qu'il a gardé avec son père et aux raisons de crainte qu'il a invoquées;

Qu'il est à rappeler que le requérant est mineur d'âge et qu'il devait bénéficier de la protection des dispositions de la Convention de Genève étant donné qu'il se trouvait dans une position plus vulnérable que celle d'un adulte;

Que cependant, le requérant ne s'est pas contredit lorsqu'il a déclaré avoir été arrêté à deux reprises et qu'il n'avait que des contacts occasionnels avec son père et que les poursuites policières et sa crainte de la police l'ont amené à quitter le pays;

Que dès lors, le refus de recevabilité de la demande sans aucune instruction au fond est illégale";

4.3.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal de beslissing van de tweede verwerende partij heeft onderzocht; dat hij verschillende tegenstrijdigheden heeft vastgesteld in het asielrelaas van verzoeker die laatstgenoemde niet weerlegt; dat verzoeker op het eerste gezicht niet betwist dat hij onvoldoende zwaarwichtige elementen heeft aangehaald die duiden op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat bijgevolg het derde middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op negen januari
tweeduizendéén, door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.